

Škola budúcnosti

Mimoriadne číslo školského časopisu Centráčik

Február/2014

Literárno-novinársky krúžok Centráčik

Literárno-novinársky krúžok Centráčik

Spojená škola, ZŠ

Svidník

Editoriál

Milí priatelia. Naše špeciálne číslo školského časopisu sme venovali škole. Ale nie ako miestu strachu, nudy či ničnerobenia, ale škole budúcnosti. Možno to bude miesto iba hier, miesto, kde učenie bude zábavou, ale určite to bude iné ako v súčasnosti. Chceme sa so svojimi predstavami podeliť so všetkými, pre ktorých sa škola stala neodmysliteľnou súčasťou života a zároveň už teraz miestom zábavy, vynaliezavosti a tvorivosti.

Centráčik

Spojená škola

Keď sa povie slovo škola, väčšina z nás si predstaví jeden veľký horor, kopu učenia, písomky strach z učenia a podobne.

Ale je to veľký opak. Škola už dnes je pre nás ako jedna PC hra, ktorá má deväť levelov, cez ktoré musíme hravo-nehravo prejsť.

Čítali sme, že J. A. Komenský povedal: „Škola nesmie byť miestom slíz, bludiskom a drinou, ale hrou, hosťinou a rajom.“ A naša škola je takouto školou, o akej písal Komenský. Vieme však, že škola budúcnosti bude celkom iná ako dnes. A hoci naša škola už teraz je miestom hravého učenia, oveľa zaujímavejšia bude v budúcnosti.

Literárno-novinársky krúžok

Škola budúcnosti

Moja predstava školy budúcnosti vyzerá takto:

Ráno do deviatej hodiny by sme si pospali. Vyučovanie by začínalo o desiatej hodine. Vyučovacie hodiny by sme si sami zvolili a keby sme sa nedohodli, tak by nám ich vybral tablet. Nenosili by sme ťažké tašky, ale ľahké kapsičky. Tam by boli tablety a desiate. Knihy by síce neboli, ale tablety by nahrádzali knihy!

Písomky aj skúšanie by bolo až na konci roka. Vtedy by nás počítač preskúšal, ako sme sa celý rok vzdelávali a akí sme boli pozorní. Obedy by sme si tiež sami vybrali, podľa toho, na čo by sme mali práve chuť.

Takto nejako by sme si užívali budúcu školu. No asi už nie my, ale možno naše vnúčatá.

Kristína Drotárová

Učiautomat učiteľom

Je 26. storočie a moja škola je akoby za dverami. Prečo? Pretože nasadnem na kozmostoličku a za zlomok sekundy som na mieste, teda v škole. V učiautomate si kúpim sadu nápojov, podľa elektrorozvrhu. Robotučiteľka vstupuje do triedy. Máme matematiku a okamžite užijeme matinápoj. Dostávame úlohu. Akosi sa mi ju nedarí vyriešiť. Asi som sa málo napil matinápoja. Musím si dať ešte dúšok. Aha, viem to, úloha je vyriešená. Po matirobote vchádza slovirobot. Hneď sa napijem slovinápoja. Úloha znie: Ako sa píše slovo syr? Slovinápoj účinkuje a ja odosielam správu: „Ypsilón.“ Takto zvládam každý vyučovací predmet na kozmojednotku.

Za zlomok sekundy sa opäť presúvam domov, kde mám nedokončenú PC hru. Nie som ani unavený, ani nemusím písať domácu úlohu. Ako dobre, že žijem v 26. storočí.

Jakub Kaliňak

Podme sa hrať na školu

Je pondelok ráno a ja idem do školy. Vyučovacia hodina začína.

Pred nami vpredu je veľká dotyková tabuľa. Do triedy prichádza pani učiteľka. Povedala nám, aby sme odovzdali všetky knihy. Nikto nevie, čo sa deje. Odrazu k nám prišli nejakí muži s veľkými krabicami. Odišli a nastalo ticho. Pani učiteľka začala rozprávať. „Začína sa nová etapa vo vyučovaní. Odteraz budeme mať na hodinách nové tablety. Každý dostane jeden a bude jeho učebnicou. Učenie bude zaujímavejšie, rýchlejšie a lepšie.“

Každý sa potešil. „Odteraz, ak budete niečo chcieť, môžete si to hneď vyhľadať a nebudeme sa s tým zdržiavať. Učebnice už nebudeme používať,“ dokončila pani učiteľka.

Keď zazvonilo po poslednej hodine, pustili nás domov. No ešte sme šli na obed. Vyzeralo tam úplne inak. Povedali nám, že ak budeme mať na niečo chuť, máme iba povedať a o pár minút môžeme mať jedlo na stole. Keď som konečne prišla domov, chcela som všetko vyrozprávať rodičom. No odrazu ma mamka zobudila a ja som pochopila, že to bol len sen. Ale sen, ktorý sa stáva pomaly realitou.

Diana Jancurová

Učenie - radosť

Škola. Miesto, ktoré veľa detí a mládeže neobľubuje. No vedeli ste, že učiť sa dá aj hrou? Áno, je to tak. Nemusíme čakať na budúcnosť, máme to už teraz. Len si myslím, že takýchto priestorov na učenie bude v budúcnosti viac. Hovorím o ekoučebni. Už teraz sa my, žiaci Spojenej školy vo Svidníku, môžeme pochváliť zónou oddychu, zábavy a učenia. Ide o zelenú oddychovú zónu, ktorá nielen skrášľuje exteriér školy, ale slúži nám ako miesto netradičného vzdelávania. Je to trochu iná forma učenia, na akú sme boli zvyknutí, a využíva sa namiesto triedy najmä na predmety, ktoré súvisia s prírodovedou. V budúcnosti to na každej škole bude prirodzené. Sme radi, že my už dnes máme možnosť takto sa vzdelávať, pracovať tvorivo a aktívne s prírodným materiálom a zároveň budovať lásku k prírode, chrániť ju a zlepšovať životné prostredie.

Škola budúcnosti by mohla vyzerat' aj tak, ako sme prežili poldeň v rámci interaktívnych hier „**Žiť energiou v školách**“. Mali sme pripravených 7 stanovišť. Družstvá zvädzali medzi sebou neúprosné energetické súboje zručností, vedomostí a dobrých nápadov. Súťažili sme a zároveň sme sa učili. Nápadov bolo veru dosť! Zábavnou formou sme zisťovali, aký silný môže byť vietor, ako ďaleko doletia lietadielka, ktoré sme si sami vyrobili, že aj elektrina môže chutiť, ako čo najlepšie ušetriť, ktoré elektrospotrebiče v domácnosti „zožerú“ najviac energie. Potom sa ešte stihli zahrať na energetickú pantomímu a odmerať, či náhodou niekto neprišiel do školy s horúčkou. Po absolvovaní všetkých disciplín sa z najväčšieho počtu bodov tešili súťažiaci z družstva piatakov. Aj takto by mohla vyzerat' škola budúcnosti. Ale v našej škole je to už dobre známe, že **svet nepoznávame iba z učebníc**

Literárno-novinársky krúžok

Vyučovanie v budúcnosti

Škola budúcnosti bude na každom kroku plná informačných a komunikačných technológií. A tak perá či zošity sa stanú zbytočnosťou. Viete si predstaviť, koľko sa ušetrí papiera? Zošity nahradia počítače a perá klávesnice. Každý žiak bude mať svoj vlastný notebook s internetom, do ktorého si bude písať poznámky, či poslúži na testovacie písomky.

Myslím, že aj systém vyučovania bude iný. Nebudú sa vyučovať niektoré zbytočnosti, ale hlavné základy, ktoré budú deťom potrebné do života. A najhlavnejšie, koniec biffovania! Aj tak k ničomu nevedie. Veď tvorivé úlohy sú zaujímavejšie.

A čo triedy? Budú vyzerat' veľmi moderne. Dostaneme sa k nim nie schodmi, ale budú eskalátory a rýchlodyžahy. Steny v triedach budú farebné, aby príjemne pôsobili na aktivitu žiakov a prinášali dobrú atmosféru. Určite nebudú chýbať kamery, aby vedenie školy malo prehľad, čo sa v škole robí.

Dúfam, že to bude dobrá, kvalitná, zaujímavá a moderná škola.

Erika Sadivová

Škola budúcnosti? To bude paráda. Už v dnešnej dobe sa v škole učí ináč, ako sa učili naši rodičia a starí rodičia.

V dnešnej škole sú už iné lavice, knihy, pomôcky, rozšírené predmety, na školách sú všade telocvične, školské ihriská, školské jedálne pôsobia ako reštaurácie. Aspoň tá naša. Už dnes máme triedy s počítačmi, na ktorých si robíme rôzne úlohy, projekty, prezentácie... Toto všetko si môžeme stiahnuť na USB kľúč do pamäte. Z toho vidno, že doba napreduje, všetko sa elektronizuje, uľahčuje prácu žiakom i učiteľom.

Aj moja predstava o škole budúcnosti je v duchu modernizácie. Nebudeme nosiť knihy, písať úlohy ako teraz, učiť sa klasicky, chodiť pešo, ale stlačíme iba tlačidlo a pri dome zastane elektromobil, čo nás odvezie do školy.

Na veľkej LCD obrazovke stlačíme tlačidlo, ktoré nám ukáže, čo potrebujeme vedieť na predmet, ktorý nám počítač vybral. Nebude sa kúriť, aby bola teplá voda, teplo v škole, toto všetko sa stane automaticky po stlačení tlačidla TEPLA. Skúšky sa budú robiť elektronicky – stlačením správneho výsledky.

Toto je moja predstava školy budúcnosti. Len či sa takej budúcnosti dožijeme, lebo aj vývoj vo vyzbrojovaní pokračuje a aby niekto tiež nestlačil tlačidlo a už planéta Zem nebude existovať.

Kristián Haník

Škola budúcnosti

/Moja predstava/

Každý si asi kladieme otázku, ako by vyzerala škola budúcnosti. No, ja vám ju priblížim už teraz.

Strojom času som sa dostala do budúcnosti. Nemali kriedy ani tabule, ani vypínače na neóny, ba ani zošity. Všetko, čo žiaci potrebovali, bol jeden malý notesík. Ako to? No, asi ste si domysleli, že to nebol obyčajný notes. Bol z elektronického papiera a dobýjal sa na solárnu energiu. Bol to taký papierový počítač. Mohli ste naň písať dotykovým perom alebo prstom. Ak ste chceli, mohli ste napísanú vetu alebo slovo zmazať. Mal aj prístup k internetu, čo bolo super, ak ste niečo narýchlo potrebovali nájsť. A hry? Tie boli výhradne cez prestávky, pretože žiaci mali aj lepšiu disciplínu. Ak niekto neprišiel do školy, o nič neprišiel. Učil sa pomocou web kamery.

A čo rozvrh hodín? Nuž ten nebol nikdy rovnaký ako predošlý týždeň. No zároveň bol natoľko prepracovaný, že žiaci stihli cez týždeň všetky hodiny. Učebné pomôcky boli tiež veľmi zaujímavé. Napríklad na geografiu bola holografická dotyková mapa s ľubovoľným zmenšením alebo zväčšením. Dalo sa z obrazu celej Zeme priblížiť až na obraz aj tej najmenej budovy v ktoromkoľvek meste. Dejepis bol asi najviac sa odlišujúci od súčasného učenia. Ak sme mali stroj času, mohli sme sa teda premiestniť pokojne aj do praveku. Výtvarná výchova je pre mnohých nie veľmi nadaných umelcov hotová pohroma. No v budúcnosti to bude inak. Nasadíte si špeciálny klobúk na čítanie myšlienok a ten vaše myšlienky preniesie na papier. Problém bol len v tom, že ak niekto myslel na niečo iné, tak to niečo skončilo na jeho papieri. Slovenčina, angličtina a nemčina sa učili pomocou hologramových učiteľov jazyka, ktorí hovorili všetkými jazykmi sveta, čo znamenalo aj väčší výber a viac možností vzdelávania sa.

No všetko má svoje medze a rovnako tak aj stroj času. Musela som sa vrátiť. No aj tak som toho videla dosť na to, aby som vám povedala, ako to približne bude vyzeráť. No ostatné predmety ostali zahalené tajomstvom. Ale aké by to potom boli prekvapenia, keby sme vedeli čo nás čaká? Dovtedy dovidenia. Uvidíme sa v budúcnosti.

Miriam Jackaninová

Škola budúcnosti

Škola budúcnosti bude pre deti hračka,
každý bude hľadiť do kamaráta - počítača.
Cez internet si vedomosti do hláv budú liať,
ťaháky si do rukávov nebudú skrývať.

Tablet bude každý mať,
krajčíri budú vrecká zašívať.
Elektronické budú samozrejmosťou,
v triede bude desať detí a dosť.

Murári budú prácu mať,
školy budú veľké ako hrad.
Takú školu by som bral,
ani jednu hodinu by som nemeškal.

Tomáš Soľanka

Do školy chodím veľmi rada,
som s ňou dobrá kamarátka.
V škole píšeme, čítame, počítame,
niekedy aj skúmame.

A aká bude škola v budúcnosti?
Asi iná ako v súčasnosti.
Tašky nosiť nebudeme,
ale s notebookom pôjdeme.

Na hodine dejepisu,
čítame len z nadpisu.
Knihy sú pre nás nezaujímavé,
a učiteľ a z notebooku počúvame.

Každý sa len domov teší
a popritom má plno rečí.
Riaditeľka do školy nechodí,
a povinnosti si cez kameru robí.

Učitelia nenadávajú,
aké to len deti majú.
Na hodine používajú tablety,
a chcú byť všetci múdre deti.

Na biológiu im učiteľka pštrosa prinesie,
a pštros ich domov odnesie.
Zazvoní školský zvonec,
a hodiny je koniec.

Simona Siroková

Vyučovanie v budúcnosti

Je deväť hodín a miniautobus za miniautobusom sa blížia k škole. Zastavujú pred veľkou budovou. Uniformovaní žiaci vystupujú a vchádzajú do priestrannej teplučkej haly. Škola má vlastné solárne systémy. Nimi sa využíva slnečná energia a transformuje sa na tepelnú energiu. Preto je všade teplo.

Pohyblivými schodmi sa žiaci dostávajú na jednotlivé oddelenia. Sú to triedy. My, siedmáci, dnes máme len tri hodiny. Keďže dnes je streda, máme dejepis, informatiku a chémiu. Zastavujeme na oddelení pre siedmakov a vchádzame do triedy, na ktorej blinká nadpis: Dejepis

Sme teda na hodine dejepisu. Píše sa rok 2034. Trieda je veľmi veľká. Na strope sú zobrazené hviezdy. Niektoré padajú, iné sa len ligocú. Nie sú tu žiadne steny. Celá trieda je akoby obalená oknami namiesto farebnej steny. Kde sa obzriete, vidíte prírodu. Deti nemajú klasické pomôcky, ako sú perá, zošity alebo knihy. Celá doska lavice je pokrytá displayom. Veľmi ľahko si na tejto univerzálnej lavici vyhľadávame učivo. Napríklad do vyhľadávača naľukáme meno osobnosti, o ktorej sa učíme, a hneď sa nám všetko o nej pred očami zjaví ako na tanieri. Dnes preberáme učivo o Kleistenesovi.

Dokonca na hodinu nepríde len učiteľka vysvetliť učivo, ale sám Kleistenes. Lenže nie naozajstný, je priehľadný, dá sa všelijako naprogramovať a na prekvapenie odpovie na naše zvedavé otázky. Na povel učiteľky začne rozprávať, ale prv sa pozdraví: „Dobrý deň, pani učiteľka, žiaci. Som zakladateľ aténskej demokracie v 6. storočí pred vašim letopočtom.“ Skúša nás hravou formou, či ho spoznáme, čo vieme o tomto období ...

Avšak aj my ideme s dobou. Každý máme svoju školskú uniformu podľa výberu svojej obľúbenej farby. Keďže doma vlastnime dejepisopočítače, mnohí sme o ňom už čítali.

O chvíľu sa rozsvieti reflektor, čo znamená koniec hodiny. Presúvame sa do najmodernejšej triedy k najmodernejším počítačom na hodinu informatiky. Informotabul'a nám vysvetľuje, ako správne pracovať s programom Power Point 2034. Pani učiteľka si sedí na stoličke s tabletom v ruke a sem-tam na svojich žiakov dohliadne. Čítačka inteligencie kontroluje stav výučby každého žiaka. Ak by niekto z nás niečomu nerozumel, čítačka hneď oznámi tabuli, že to má ešte raz zopakovať.

Ďalšie zablikanie reflektora. Nasleduje chémiia a premiestnenie do laboratória určeného na chémiu. V chemickom laboratóriu je špeciálny robot, ktorý vysvetľuje učivo, pripravuje pokusy a chemické reakcie. Ak by sa náhodou stalo, že by sa niečo zapálilo alebo niekoho nepozornosťou by malo dôjsť k nejakému výbuchu, robot zachytí aj najmenšie podozrenie a zabráni tomu. Napríklad teraz všetci máme možnosť zúčastniť sa pri pokuse, ktorý sa volá sublimácia jódu.

Robot najprv nasypal guľôčky jódu do skúmavky, zabezpečil, škrtol zápalkou a začal ohrievať. Zrazu bolo počuť krátke pípnutie. To sa spustilo nahrávanie videozáznamu. Po asi 15 sekundách otočil skúmavku hore dnom a začal sa z nej valiť sýtofialový dym. Žiaci sa len zvedavo prizerali. Keď sa divadielko skončilo, robot všetko upratal, vysunul si z hlavy kábel a začal prehrávať záznam pokusu. Ak sa niekto prihlásil, že tomu nerozumie, pretočil záznam na začiatok a pustil ho ešte raz, spomalene. Jasne bolo vidieť, ako sa guľôčky menia na fialkastý dym.

Stiahli sme si video a urobili si poznámky, samozrejme do tabletu. Zrazu zablikal reflektor. „Pre-stáv-ka,“ ohlásil robot, vymazal video a otvoril okno. Školský deň sa skončil. Deti sa rozpýchli na chodbu a užívali si voľný čas.

Takéto vyučovanie by sme skutočne privítali. Zatiaľ to je iba naša predstava školy budúcnosti. Takže sa vrátíme do roku 2014 a budeme čakať na krásnu technologickú budúcnosť.

Laura Džalajová, Miriam Jackaninová, Marek Štefanišin

Škola v budúcnosti bude „cool“

Presunieme sa o sto rokov dopredu a predstavíme si školu budúcnosti.

Medzi žiakmi nie sú žiadne rozdiely, pretože každý bude mať uniformu, čierne topánky, dievčatá konské hrivy a chlapci budú chodiť s „kohútmi.“ Dnešné aktovky by sa nahradili elektronickými notesmi. No musíte uznať, boli by sme „cool“. Knihy v multimedialnej škole? Laptopy, notebooky a dotykové mobily. Nejaké to elektronické pero a výbavičku k tomu. No a čo učitelia? Tí, bohužiaľ, ostanú stáť na svojich miestach, ale len ako pozorovatelia. Schody by nahradili výtahy a triedy sa zmenia na obrovské haly, pretože budeme chodiť na prednášky. Ak by žiak flákal školu alebo bol by chorý, musel by si sadnúť pred web kameru a učenie by musel dobrať. Všetko by si sledoval v pohodlí domova, ale zato by si musel vedieť, lebo nepripravenosť sa nenosí. Pre niektorých by to bolo strašné na to len i pomyslieť. Som rada, že žijem v 21. storočí, pretože by sme boli veľmi „cool“.

Slávka Krempaská

Podľa mňa by mala škola v budúcnosti vyzeráť takto:

Deti by chodili do školy len v niektoré dni a mohli by si vybrať kedy. Každý žiak by mal vlastný notebook alebo tablet. Deti by do školy chodili detským miniautom. Škola bude vybavená najnovšou technikou. Miesto lavíc budú polohovacie kreslá alebo sedacia súprava a v nej zabudovaná zástrčka, aby si žiak mohol nabiť svoju elektroniku. Vyučovacia hodina bude trvať 30 minút a žiaci by mohli používať aj mobily. Čo a koľko sa budú učiť, bude závisieť len od nich. No vedomosti by nakoniec museli ukázať pri elektroteste. Jeho úspešne zvládnutie by bolo podmienkou postupu do ďalšieho levelu.

Blanka Manduľová

Čo som sa dozvedel

Dnes na hodine dejepisu sme sa učili o 21. storočí. Ja žijem v 25. storočí, a tak som bol zvedavý, ako sa kedysi učili moji rovesníci.

Ľudia v minulosti používali papier, pero a mnoho iných vecí. Nechápem, veď dnes každý má dotykový ultratablet, v ktorom máme všetko dôležité a potrebné. A má to veľa výhod. Nemusíme ho nabíjať. Nemusíme nosiť knihy a k tomu sa dá ultratablet zložiť do malej kocky. V škole to tiež vyzerá inak ako kedysi. Nemáme lavice, ale kreslá, ktoré sú oveľa pohodlnejšie ako stoličky. Na telesnej výchove je tiež celkom inak. Každý si vyberie náradie, na ktorom chce cvičiť. V škole sa učíme štyri hodiny a potom sa venujeme takým činnostiam, ktoré nás zaujímajú.

Myslím, že deti v 21. storočí neboli nadšené, že museli nosiť ťažké aktovky a dlho sedieť v škole.

Filip Kocur

Moja predstava školy budúcnosti

Ak mám povedať pravdu, ešte nikdy som nerozmýšľala, ako by mohla vyzerat' škola v budúcnosti. Ale predsa.

Keď to má byť škola v budúcnosti, už to slovo budúcnosť nám dáva najavo ďalšie nové technológie. Keby som mohla zmeniť školu podľa seba, určite by sa každému páčila. Začala by som s tým, že žiaci by nemali zošity ani perá, ale počítače. Všetko by si zapisovali, posielali a uložili do počítača. Na každý predmet by boli iné triedy. Školy by boli vybavené rôznymi laboratóriami, experimentálne učebne... Niektoré laboratória by boli určené na biológiu a chémiu, ďalšie zase na fyziku. Nikto by nepoznal triedne knihy, všade by bola elektronika, výpočtová technika, všade informačné a komunikačné technológie. Síce to nebude zo dňa na deň, ale pomaly a postupne sa to zmení.

Takto si predstavujem školu v budúcnosti ja.

Kristína Štefančinová

Hodina dejepisu inak

Minule na hodine dejepisu som skoro zaspal. Zatvoril som oči a zdalo sa mi o hodine dejepisu.

Predstavil som si, že v budúcnosti bude vyučovanie dejepisu úplne iné. Bol som v triede a každý mal na sebe oblečené zvláštne sivé lesknúce sa kombinézy, čo pripomínali uniformy. Celá trieda bola biela ako sneh. V triede boli lavice, na ktorých boli dotykové tablety. Na jednej stene bola veľká dotyková mapa. Z ničoho nič učiteľka zvolala: „Teleport je pripravený.“ Bol som ohromený. „Čo? V budúcnosti sa učia tým, že sa rovno teleportujú do minulosti?“ Vstúpil som do teleportu. Ten nás teleportoval do malého mesta. Bola tam krvavá bitka. Učiteľka povedala: „Bitka pri Moháči! Rok 1526.“ Turecký kráľ Suleyman so svojím vojskom valcoval uhorských vojakov. Z toho krviprelievania mi prišlo zle. Po bitke začalo silno pršať. Bolo úžasne sledovať to, čo sa odohrávalo pred niekoľkými storočiami. Išlo o fatálnu porážku uhorského vojska vedeného kráľom Ľudovítom II. Jagelovským tureckou armádou. Nakoniec sme videli uhorského kráľa Ladislava II. Jagelovského, ako sa topí v Dunaji. Chcel som ho zachrániť, ale učiteľka povedala, že nemôžeme meniť budúcnosť. Zrazu sa mi sen začal strácať.

Otvoril som oči a sedel som v triede v prítomnosti. Pomyslel som si: „Keď moje deti budú mať takú hodinu, ako bola v mojich predstavách, určite ich bude dejepis zaujímať.“

Filip Kocur

Škola budúcnosti

„Brmm,brmm,“ zvoní budík. „Čože, už je ráno? Ved' nedávno som si ľahla,“ pomyslela som si. No zrazu sa predo mnou zjavil neznámy škriatok. „Áá, mamí!“ skríkla som, pretože som sa veľmi zľakla. „Teraz ťa nikto nevidí ani nepočuje. Toto je tvoj výlet do školy budúcnosti, presne tak, ako si si želala,“ povedal škriatok. „Volám sa Fredo a ty si, tuším, Laura.“ Kývla som hlavou. Bola som v šoku. Toto som si naozaj želala, ale je to také čudné!!!

„Pod', ideme. Nestráčajme čas,“ povedal s úsmevom Fredo. Ani som sa nestihla nič opýtať a už sme boli na hodine dejepisu v 7.AZ triede. „Waw,“ hovorím si v duchu a tajomný Fredo sa opäť usmeje, akoby vedel, o čom rozmýšľam.

Obzerám si triedu. Je dosť veľká a namiesto farebných stien sú tu veľké okná a jedny dvere. Trošku blbé, lebo deti sa pozerajú von oknami a nie na svoje lavice. Dokonca tu nosia školské uniformy. Asi si ich každý vyberal podľa svojej obľúbenej farby, lebo každý ju má inej farby. A ani nemajú klasické pomôcky, ako je pero, zošit a knihy, dokonca ani normálne lavice. Celú dosku lavice tvorí dotykový display. Naňho sa deti jednoducho pripoja na internet a keď do vyhľadávača naťukajú napr. nejakú osobnosť, informácie a o nej sa im pred očami hneď zobrazia ako na tanieri. „Hmm, zaujímavé. Kde si zapisujú poznámky?“ otočím sa s otázkou na Freda. „Sleduj,“ šepne, aj keď vie, že nás nikto nemôže počuť.

Učiteľka povie: „Ticho, žiaci! Otvorte si Word a zapisujte si poznámky. Dnešné učivo vám príde porozprávať známy človek, o ktorom to učivo vlastne bude.“ Niekoľko zaklope na dvere a pomaličky vojde. Bola som celá v napätí. Do triedy vstúpil Leonardo da Vinci! Neverím vlastným očiam, ved' on je priehľadný! Určite je to nejaká nová technológia 23. storočia.

Všetci uprene hľadajú. „Prajem dobrý deň.“ To je úžasne. Aj sa pozdravil. Sadol si na stoličku a začal rozprávať: „Ja som Leonardo da Vinci. Som nazvaný ako univerzálny génus. Narodil som sa 15. apríla 1452 v meste Anchiano pre Benátkach...“ Takto ďalej vyrozprával celý svoj život. Nepočula som všetko, pretože Fredo ma začal silno štípať. „Prestaň, Fredo,“ hovorím mu.

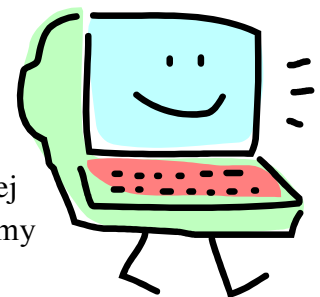
Otváram zlepené oči. Pozriem sa na boľavú ruku. Skoro celá bola červená akoby od štípancov. Čo sa deje? To sa mi len pomaly- pomaličky vynára sen a spomienky naň.

Laura Džalajová

Už vás niekedy napadlo, aká by bola škola budúcnosti?

Podľa mňa škola v budúcnosti bude vybavená mnohými novými technológiami, a to znamená, že žiaci sa nebudú učiť z kníh ako my dnes, ale budú mať tablety alebo notebooky. A keď budú napríklad chorí, tak budú sa môcť učiť so svojimi spolužiakmi, a to cez web kameru, ktorá bude zabudovaná v triede. A na telesnej výchove budú hrať X-box namiesto obyčajných hier ako hráme my teraz.

Myslím si, že do školy v budúcnosti budú deti chodiť radšej.

Martina Mňahončáková

Listovanie v našich školských prácach

Raz v noci sa mi prisnilo, ako by mohla vyzerat' škola budúcnosti. Snívalo sa mi, že každý žiak ma tablet a písomky sa píšu na počítači. Žiaci chodili iba 3 dni do školy, a to v pondelok, utorok a piatok. Žiaci nemuseli rozmýšľať nad oblečením, ale mali uniformu. V nedeľu bývali zábavné posedenia, ktoré neboli povinné...

Natália Frandoferová

Mnohí si kladú otázku: Ako budú vyzerat' školy budúcnosti?

Miesto pier a zošitov by mali žiaci tablety. Nesedeli by na drevených stoličkách, ale na vyhrievaných kreslách. Telesná výchova by nebola, ale miesto nej by boli miestnosti s X-BOXmi.

Magdaléna Rodáková

Škola o 20 rokov? To si ani nedokážem predstaviť.

Ved' elektronika začala ovládať všetko, aj tie najzákladnejšie veci ako napríklad stoličky, ktoré lietajú alebo tabule, čo rozprávajú. Zošity nahradili tablety už pred 17-timi rokmi, preto učenie bude iste aj zábavnejšie. Deti sa majú na čo tešiť.

Marek Štefanišin

Každý deň sa krôčikmi presúvame do budúcnosti a dospelosti.

Raz som začala uvažovať, ako sa asi budú učiť moje deti a vnúčatá. Predstavovala som si to asi takto: Vyučovanie by bolo založené na moderných technológiách, ako sú notebooky, tablety, mobily, e-maily. Ale napríklad na písomke by žiaci mali špeciálny program, aby sám neopravoval chyby. Úlohy by sa posielali cez internet. Ten, kto by chýbal, učil by sa pomocou Skyp-u.

Miriam Jackaninová

Literárno-novinársky krúžok

5.-7. ročník

Spojená škola, ZŠ

Centrálna 464

089 01 Svidník

zakladna@spojenaskolask.sk

Mgr. Anna Lažová

spojenas@centrum.sk

